

νοι, άνικανοι να την άνακουρίσουν... Τότε, έπληξε να την έπισκεφθώ ή Άλμείδα.

— Πονείς, άρχοντοπούλα μου; την έρώτησε με άπορρητή συμπάθεια.

— Πονώ... ύποφέρω... άναστράναε ή Μαρία.
— Έγώ θα σου δώσω ματρικό, της πατρίδας μου βοτάνι, κι άμέσως να σου πάρουν οι πόνοι...

Και της έδωσε ένα φουέρο δηλητηριώ...
Μόλις τό ήπε ή Μαρία, έμεινε νεκρή!

Τρελλός από τή λύπη του ο Τζέυ, άρπαξε την παλάμη του ερμηνεία από τή μαλλιά και σέρνοντάς την κατά γής, την παράδωσε στους υπηρέτες του, να χορτάσουν επάνω της τή κτηνοθή τους ένστικτα! Φέθηκε σαν σούστος Τούρκος.

Την ίδια μέρα, ή δυστυχισμένη Έλληνίδα έβγαλε με τή χερί της τέλος στην τραγική της ζωή. Έδωσε θηλεία στο λαμό της και γεμάστηκε από ένα σα αχνισί του Πύργου. Και από τότε ως σήμερα οι ντόπιοι λένε τόν έξωστη αυτόν, ότι υπαϊκόνη της Ξένης.

Μονάχος τώρα ο Τζέυ, χωρίς έρωτα — ούτε τόν παλαίο, που τού θυμίζε τού παρελθόν του, ούτε τόν νέον έρωτα, που ήλπιζε να τού άνοίξη καινούριους ορίζοντες είνυχίας — ζούσε διαπύ την πόρα τής Ξενιτιάς.

Θέλησε να φύγη από τόν τόπο έκείνου τής τραγωδίας, μακριά από τή Γαλλία, άλλα με τρόπο τού άπέδειξαν ότι έκαταίτε αχμάλωτος, κατά διαταγή του Σουλτάνου Βαγιαζίτ... Κ' έμεινε αλά κλεισιένος στον λόφο του, χωρίς πεινά να θυάγη στο κνήρι, χωρίς διασκεδάσεις, χωρίς έρωτα. Ήταν μόλις τριάντα χρονών, και τή μαλλιά του άρχίζαν ν' άσπρίζουν, ο μαρμαριός τόν έλθωνε...

Μετά ένα χρόνο ο πρίγκιπ Τζέυ, ο άφραός γυός Μωάμεθ τού Β', πέθανε. Στο μεταξύ όμως διάφορες προηγουμένως λαθίνες, κεντόσαν σε χειροτεχνήματα και τάπητες σκηνές, από την τραγωδία που διηγήθηκατε. Από τούς ιστορικούς αυτούς τάπητες σώζονται τρεις, στο μεσαιωνικό Μουσείο τών Παρισίων, όπου άλλοτε έπήρχαν τή λουτρά του Σπαλιανού και άργότερα τού Μοναστήρι του Τάγματος Κλονί.

Οι τρεις αυτοί τάπητες παρουσιάζουν τού διπλό ειδώλιο του Μουσείου μόνον με τή Γαλλίδα και τήν Έλληνίδα και πού πάντων τή φορεθή σκηνή όπου ή Μαρία Μπλενζόφ πεθαίνει δηλητηρησμένη.

ΣΟΦΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ο ΔΕΚΑΔΟΡΟΣ ΤΟΥ ΛΙΝΝΑΙΟΥ

Ο περίφημος κρυοθήτης Λινναίος, πεθαίνοντας, άφησε στο γυό του, τόν έξηξ σοφώτατο δεκάλογο.

- 1) Πίστενε σταθερά στο Θεό που έπιασε και διατηρεί και κυβερνά τόν κόσμο, και που βλέπει κι άκούει και γνωρίζει τή πάντα.
- 2) Μην έπαυκαίσα ποτέ τού Θεό μάρτυρα στις άδικίες.
- 3) Πίστενε ότι ο Θεός σε διατηρεί και σε οδηγεί καθημερινά στη ζωή και ότι κάθε αγαθό και καλό, προέρχονται άπ' Αυτόν.
- 4) Αν θέλεις να ζήσης πολλά χρόνια επάνω στη γή, να μην είσαι άγάρσιος.
- 5) Μή φονεύσεις. Ο φόνος είνε ένα έγκλημα που τή ίσχη του μένον άνεξάλειπτα και που δεν συγχωρείται ποτέ. Ο φόνος, μόνο με φόνο επανορθώνεται.
- 6) Να σέβασαι τή γυναίκα σου, όπως και τις γυναίκες τών άλλων.
- 7) Να περιφρονής τή άδικα κέρδη.
- 8) Να είσαι τίμος και σταθερός στο λόγο σου και όλοι θα σε αγαπήσουν.
- 9) Να μη στήνης παγίδα στο γείτονά σου, για να μην πέσης ο ίδιος μέσα σ' αυτή, και πάθης ότι μελετάς να τού κάνης.
- 10) Να μη ζητάς να σταθεροποιήσ ης τήν εύτυχία σου με ραδιουργίες.

Μιά όμορφή φωτογραφία του Τσαόρι Τσαόβιν, τού περιήγρου και κοσμογάρητου Σαρλό.



ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Τά νεύρα του Δουμά. Μιά έξυπνοτάτη άπάντησις σ' έναν γιατρό. Ή οικειότης του Δουμά προς τούς φίλους του. Τό παρκάπου του γέρο Πορσέ. Πώς... έκκωνίστηκε τού ζήτημα μιά χαρά. Οι δυο... καθηγορεύμενοι. Τό μίσος του Δουμά έναντιών του Μπυλόξ. Ένας άνδρωπος που δεν ήταν άχαρίστες, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ο Δουμάς πατήρ ήταν πούν νευρωτός. Κάποτε έβρισε έναν γιατρό, ο όποιός ειχε την άνάθεια να... τού ζήτηση μερικά χρήματα πού τού χρωστούσε.

— Θα σάς σταίλω τούς μάρτυράς μου! φώναξε τότε έξω φρενών ο γιατρός.

— Περιμένε καλύτερα π' άρροσθήσω! τού άπάντησε ο Δουμάς. Τότε, και χωρίς μάρτυρες, μπόρεσε να με Ξεμπερδέψης!...

Ο Δουμάς συνήθε να μιλά τόν ένικό, σ' όλο τόν κόσμο, έκτός από τόν γέρο μεσητη εισητηριών θεάτρον, Πορσέ, τόν όποιον σέβονταν έξαιρετικά. Μά τού Πορσέ, τού κακοφανώτανε, γιατί ο διάσμος συγγραφείας, δεν τού φρονόταν με την ίδια οικειότητα, με την όποιαν φρονόταν σ' όλους τούς άλλους φίλους του, και μιά μέρα ειπε στο Δουμά:

— Κύριε Δουμά, θα ήθελα να σάς παρακαλέσω κάτι...

— Τι επιθυμείτε, σεβαστέ μου φίλε; τόν έρώτησε ο συγγραφέας.

— Νά... Θα ήθελα να μου μιλάτε στον ένικό...

— Εύχαριστώς! Άγαπητέ μου Πορσέ, λοιπόν... δάνεισέ μου ένα πενηντόφραγκο!...

Στους γάμους τής κόρης του, ο Δουμάς, άφού εδάδασε δινάτι τού συμβόλιου του γάμου, έγύφισε και ειπε στους νεονύμφους με μεγάλη σοβαρότητα:

— Οι καθηγορεύμενοι δεν έχουνη να προσάψουν τίποτα προς ύπερόσπισί τούς!...

Ο Δουμάς, άν και άγαθότατος, έτραφε άπονοδο μίσος προς μερικούς άνθρώπους. Μεταξύ τών έχθρών του αυτών συγκαταλέγεται και ο Μπυλόξ, ο διεθυντής τής «Επιθεωρήσεως τών Δύο Κόσμων».

Τόσο μάλιστα ήταν τού μίσος τού συγγραφέος τόν Γρηγόρι Σωματοφιλώτανο έναντιόν του Μπυλόξ, όστις κάποτε, επί ένα χρόνο όλόκληρο, δεν έγραφε άπεί ένα γράμμα στους φίλους του, πού να τον περιέχει και κάποια όμορφα, έναντιόν του Παρισίου δημοσιογράφου Γράφοντας, π. χ. σε κάποιον φίλο του στη Χάβρη, ο Δουμάς, έπροσέθετε στον φάκελό:

Κύριον Χ... Χά ε ρ η ν (Σε άπόστασι 60 χιλιομέτρων από τόν ήλιθο τόν Μπυλόξ).

Μιάν άλλη φορά πάλιν, έστειλε στον φίλον του Πορσέ, ένα μιλιέτο, που άρχίζεν έτσι:

«Άγαπητέ μου Πορσέ, σ' πού είσαι κατά πάντα άνώτερος από τόν ήλιθο τόν Μπυλόξ, κτλ. κτλ.»

Ο Δουμάς, πού ήσαν, ός γυνωστόν, σπάταλος μέχρι τρέλλας, δεν μπόρεσε να ύποφερη τούς φιλαργήθους.

Κάποτε, φειγόντας από μόν έσπεριδα, βρέθηκε στο βεστιάριο, κοντά σ' έναν διακεταμηνοήγην, ο όποιός έδωσε στον ύπηρέτη πού τού ειχε φέρει τού παλτό του για πωραμωτά... πενήνια λεπτά.

Ο συγγραφέας κοκκίνισε από ντροπή, για λογαριασμό του έκατομηνοήγρου, και άνωίνοντας τού πορτοφολί του, πέταξε στον ύπηρέτη ένα έκατομητόφραγκο.

— Συγγνώμη, κύριε, έκάνατε λάθος... τού ειπεν ο διαρκέτης, δίνοντάς του πίσω τού έκατομητόφραγκο.

— Καθόλου, φίλε μου, άπάντησε ο Δουμάς...

Και φίζοντες μιά περιφρονήτική ματιά στον έκατομηνοήγρο ο χ ο έπρόσθεσε: —Ο κύριος έκανε λάθος!.

